

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1805/2025
15.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Тоскић, адвокат из ..., против туженог Друштво са ограниченом одговорношћу за производњу, услуге и промет РИЗ Александравац, чији је пуномоћник Миломир Дамјановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1983/24 од 23.10.2024. године, у седници одржаној 15.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1983/24 од 23.10.2024. године, као изузетно дозвољеном.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1983/24 од 23.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1983/24 од 23.10.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Брусу, Судска јединица у Александровцу П1 50/23 од 19.08.2024. године којом је обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати 128.611,49 динара, са законском затезном каматом од 01.08.2023. године до исплате, као и да му на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 125.414,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о раду и Закона о облигационим односима, након оцене да тужилац није запао у

поверилачку доцњу, обавезан је тужени да тужиоцу исплати неисплаћени део зараде за мај 2023. године и зараду за јун 2023. године у износу који је према налазу вештака економско финансијске струке обрачунат на основу броја остварених часова рада тужиоца код туженог и усмено уговорене цене рада од 5 евра по радном часу, са законским затезном каматом, у границама постављеног тужбеног захтева, од доспелости зараде за јул 2023. године до исплате.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање у ревизији као изузетно дозвољеној, ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Ревизијом се оспорава оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Имајући у виду наведено, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. (члан 403. ст.1.и 3.)

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 27.09.2023. године. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде је 128.611,49 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена, па је применом члана 413. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**